

som man dog i Norge har sat sig udover, formindsses derhos i høi Grad ved, at Medkontrahenten har Afgang til at opretholde det Passerede, dersom det oplyses, at Skyldneren endnu var solvent, da det foretoges, eller det maa antages, at Medkontrahenten selv ikke blot var vidende om Insolventsen, men heller ikke var vidende om nogen Omstændighed, af hvilken han fornuftigvis maatte slutte, at Insolventen var tilstede.

De Affræstelses Tilfælde blandt de heranførte, som især ville faa praktisk Betydning og formentlig virke heldigt, ere de i §§ 21 og 22 nævnte. Pantsetning for tidligere stiftet Gjæld, hvorom handles i § 21, er en Handling, hvorved Kreditorerne meget ofte forrettes, og den nugjældende Lovgivning værnere kun herimod i det ene Tilfælde, at Pantsetningens Gjenstand er Løsbare, og da kun i en Tid af 6 Uger førend Konkursen, jfr. Fred. 28de Juli 1841 § 2. De i § 22 nævnte Retshandlinger misbruges, om muligt, endnu mere til at forkræfte enkelte Kreditorer Dækning til Forurettelse for de andre. At Forlig indgaaes eller at Gæsteretsdom paa en eller anden Maade søges erhvervet over Skyldneren, naar dennes Fallit befrygtes, og at der derefter snarest muligt gjøres Udlæg hos ham, hvorved de øvrige Kreditorer, naar Konkursen udbræder, ere betagne alle Midler til Dækning, er en almindelig bekjendt Fremgangsmaade. Fuldstændigt at fratagende Udlæg til Forauktionering Retshandling overfor Konkurs, vilde ganske vist tjene til fra Grunden at udrydde dette Misbrug, men ligesom denne Udvei vilde indeholde et meget stærkt Brud med vore nedarvede Rettsanknelser, saaledes vilde det vistnok heller ikke være i og for sig rigtigt at vælge den. Man maa ikke glemme, at Udlæg kan være Frugten af en langvarig Rettsforfølgning, begyndt i fuldkommen god Tro og uden mindste Hensyn til en forestaaende Konkurs. Det er da i og for sig billigt og naturligt, at den, der er naat frem til Exekution, opnaar en særlig sikret Stilling med Hensyn til at fyldestgøres af det hertil udtagne og designerede Gods. At Udlæget, da det ophørte at give Egenomsret og saaledes at indeholde selve Fyldestgjørelsen, i den nyere Rettsudvikling hos

os gif over til at give en Panteret i det Udlagte, kan paa ingen Maade betegnes som en misforstaaet Reminiscents af det Gamle, men er tvertimod en aldeles naturlig Udvikling. Tilheller kan det med Føie siges at være en i alle andre Lande anerkjendt Rettsanknelse, at Udlæg ikke bør give nogen Fortrinsret overfor Konkursboer; i denne Henseende kan blot henvises til § 966 i Udkast til en Processordning for det nordtydske Forbund, hvor den modsatte Regel udtrykkelig er optaget. Lovforflaget har derfor ikke i Principet rokket ved den gjældende Retts Regler om Virkningerne af Udlæg til Forauktionering, men det har givet en Afgang til at affræste Udlæg og Affættning, der væsentlig beror paa den Tanke, at naar et Forlig er afsluttet eller en Rettsforfølgning begyndt i Løbet af de sidste 3 Maaneder før Konkursen, er der Grund til at behandle Udlæg, værfat i Genhold hertil, paa en lignende Maade som Pant, stillet for tidligere stiftet Gjæld. Udlæget og Affættningen give altsaa i dette Tilfælde (ligesom Arrest) ikke nogen særlig Ret mod Boet, medmindre det oplyses, enten at Skyldneren var solvent, da Sagen anlagdes eller Forliget blev indgaaet, eller at Udlægshaveren i al Fald dengang ikke havde nogen Grund til at anse ham for insolvent. Ved en saadan Regel opnaas vistnok, hvad der skal og bør opnaas, og man gjør sig ikke, ved ensidig Forfølgelse af det Formaal, at tilveiebringe lige Behandling af alle Kreditorer i Konkurs, skyldig i en ubillig Tilfidsættelse af de Krav paa Beflyttelse, som en i god Tro værfat individuel Forfølgning stiller.

Endelig bemærkes angaaende §§ 20—23, at Afgang til i disse Tilfælde at omstøde det Stedsfundne staar aaben ikke blot med Hensyn til den aller sidste Tid før Konkursen, hvor denne med Føie kunde betegnes som nærførestaaende, men i hele 3 Maaneder førend dens Begyndelse. Udkastet har ikke villet tillade Retten efter Ekson i hvert enkelt Tilfælde at fastsætte en Termin tilbage i Tiden førend Konkursens Udbrud, indenfor hvilken Affræstelserne skulde kunne finde Sted, da dette let vilde kunne fremkalde en altfor vidt gaaende Usikkerhed i Rettsforhold, som maasse allerede